

Al malfeiner cap eina li va bé!

written by Francesc Pomés Martorell | 31 de gener de 2023

Del 2017 ençà qui més qui menys, de grat o per força, ens hem acabat convertint tots en experts en lleis, judicis i interpretació de la legalitat. Segurament perquè no hem estat capaços de fer una altra cosa: continuar la lluita per la independència. Ens hem dedicat a blasmar la repressió i a intentar disminuir-ne els efectes en lloc de centrar-nos en l'objectiu final. Hem perdut, malauradament, la visió de conjunt: allò que és fonamental no és acabar amb la repressió o aconseguir l'amnistia, sinó exercir el dret d'autodeterminació que, per altra banda, és la manera més directa d'aconseguir la fi de la repressió.

Ens entretenim en reformes legislatives i discutim d'interpretacions de les lleis mentre oblidem que el fons és un altre: l'Estat espanyol, i la seva judicatura, com tots els aparells d'aquest Estat, interpretaran i retorceran les lleis tant com calgui per defensar la *sagrada* unitat d'Espanya. Aquí està el rovell de l'ou!

Si es pensa que la defensa de la unitat d'Espanya està per damunt de qualsevol altra cosa, és inútil situar-se en el camp de la discussió de les lleis o la seva reforma perquè la partida es juga en un altre lloc. Es juga en el camp de la força que tingui cadascú per imposar de fet la seva voluntat. És a dir, no es tracta de discutir lleis o la seva interpretació sinó de tenir prou força, democràtica i pacífica, per exercir el dret d'autodeterminació, tot sabent que l'Estat espanyol farà tot el possible, legalment i il·legal, perquè això no sigui possible. I no ens enganyem, ho han dit per activa i per passiva, per exemple en el [discurs del 5 de setembre del 2017](#) del llavors president del CGPJ o el discurs del Felipe VI del [3 d'octubre de 2017](#).

Si no som capaços d'entendre això, i actuar en conseqüència, qualsevol iniciativa del moviment independentista serà eixorca i no portarà a res efectiu.

La repressió desfermada per l'Estat, a part d'intentar acovardir a tots els independentistes, ha portat a la majoria de polítics de tots els partits autoanomenats independentistes a buscar solucions personals a la seva situació, encara que això deixi a l'estacada els represaliats anònims que només compten amb l'ajuda dels seus familiars i coneguts. Dit clarament, la classe política ha deixat a l'estacada els activistes anònims i s'ha dedicat, amb més o menys encert, a intentar salvar els seus culs. Humanament és explicable, no pas comprensible, perquè això suposa posar, es digui o no, la seva persona per damunt del moviment que deien que lideraven. És, òbviament, la seva decisió personal i intransferible. Però és inacceptable, per honestedat amb un mateix i envers totes les persones que els van seguir i que els van donar suport, fins i tot posant-se en perill elles mateixes, que pretenguin donar cap mena de lliçó política als altres i que vulguin continuar fent política com si res. Si algú avantposa la seva situació personal a la col·lectiva, el mínim que se li ha d'exigir és que deixi de voler representar a ningú més i que faci un pas al costat. I si ells/es són incapaços de ser conseqüents, haurem de ser els ciutadans qui els posem al lloc que els pertoca.

Qui ha decidit, legítimament, avantposar la seva persona a la lluita per la llibertat del seu poble, es desqualifica ell mateix com a representant d'aquest poble. No es pot representar a ningú quan s'ha decidit que primer és un mateix que la lluita col·lectiva!

En aquesta deriva els exiliats s'han convertit en l'objectiu a abatre per part de l'Estat espanyol i també, malauradament, per a tots aquells que han decidit rendir-se i buscar aixopluc en l'autonomisme espanyol. Espanya no ha parat de perseguir-los perquè la seva existència és una constatació de la manca

de respecte als drets humans dels catalans i al seu dret a decidir lliurement el seu futur. Són l'encarnació d'una realitat que l'Espanya post-franquista vol amagar internacionalment.

Per als qui han renunciat a fer la independència, ho vesteixin com ho vesteixin, i s'han sotmès als interessos de l'Estat, són un mirall que trenca la justificació de tota la seva covarda estratègia i reflecteix una realitat que no es pot amagar i que posa a cadascú al seu lloc.

Per a la UE són un destorb per al seu discurs pretesament democràtic perquè demostra que a l'hora de la veritat la unió no es fonamenta més que en els interessos dels estats, no pas en la defensa real dels drets dels seus ciutadans. És una simple corporació d'estats.

Com acabi el trajecte dels exiliats a la justícia europea determinarà fins a quin punt hi ha un sistema de justícia independent i defensor dels drets humans a Europa i fins on arriba la democràcia a tot el continent. És una lluita local amb transcendència internacional. Només per això que acabem de dir, qualsevol defensor dels drets humans i de la democràcia, conceptes inseparables, els hauria de reconèixer i valorar la lluita. Si a més, som catalans, ens cal agrair la seva persistència, encara que no els hàgim votat mai. Ens representen a tots els que creiem que la independència és l'única sortida per a Catalunya, encara que tinguem ideologies i projectes socials ben diferents.

La política no es pot reduir al partidisme gallinaci i curt de vista al qual estem acostumats al nostre país.

Respectar i donar suport a Puigdemont i la resta d'exiliats és el mínim que podem fer per moltes diferències polítiques que hi tinguem. És una qüestió d'honestedat política. Tot i això, cal tenir present que si ens calen líders polítics, ens hem de fer un favor a nosaltres mateixos: fugim dels lideratges

messiànics, de la seva mitificació i de justificar-los en tot. Jutgem-los pel que fan, no pel que diuen, i tingueu clar que no són més que la resta de persones i que el seu lideratge sempre ha de ser sotmès a crítica i avaluació.

L'anomenat procés independentista no va ser, malgrat molts espanyolistes ho pretenguin fer creure, un moviment impulsat des de les cúpules dels partits. Va ser, i ha de continuar sent-ho, un moviment ciutadà, sortit de l'impuls de les persones al qual els partits es van veure obligats, moltes vegades a contracor, a sumar-s'hi i la veritat, cal dir-ho, és que no varen estar a l'alçada i van jugar a intentar tenir una posició de força per negociar amb l'Estat espanyol. Quan això els va fallar vàrem constatar que no tenien res realment preparat per fer la independència i que tampoc estaven disposats a fer-la.

Ens van enganyar i, també cal dir-ho, ens vam deixar enganyar. De nosaltres depèn que ens tornin a enganyar o que siguem capaços, ara sí, de ser prou forts per evitar-ho i fer els passos necessaris per assolir la independència del nostre país. No serà fàcil, ni senzill, però cap cosa que valgui la pena ho acostuma a ser. Com deia Martin Luther King: *"Freedom is never voluntarily given by the oppressor; it must be demanded by the oppressed."*

Si voleu, en parlem!